

Próby poznania socjalnego bytowania lisów podjął D. W. Macdonald z Zakładu Zoologii w Oksfordzie. Przedmiotem badań były grupy lisów żyjące na wolności, osiedlone w okolicy Boars Hill, niedaleko Oksfordu. Najpierw, w latach 1973—1974, przedsięwziął on obserwacje w terenie i radiowe śledzenie poszczególnych osobników. Lisy w badanym obszarze żyły w grupach liczących po 4—5 dorosłych osobników. W grupie był tylko jeden samiec i 3—4 samice, które zawsze pozostawały między sobą w bliskim pokrewieństwie. Każda grupa miała swoje terytorium, jak to ma miejsce u wielu innych rodzin ssaków i ptaków. W każdej grupie danego roku tylko jedna samica dawała pomiot, gdy pozostałe nie miały potomstwa. Ich aktywność w grupie wskazywała, że należą do typu tzw. pomocnic (helpers). Pełniły one rolę znaną z organizacji rodzin wielu innych gataunków zwierzęcych, ssaków i ptaków.

Samica w ciąży i karmiąca była zawsze dominującą w grupie, co przejawiało się jej przewagą w międzyosobniczych kontaktach, szczególnie w aktach agresji i submisji. W norze z młodymi pozostawała zwykle tylko matka, natomiast samice-pomocniczki często odwiedzały jej norę, przynosiły młodym karmę, pilnowały ich i bawiły się z nimi. W rzadkich przypadkach, w których dwie samice dały pomiot

